

virkende til, at for eksempel små landkommuner vil være tilbageholdende med at hjemgive børn, der for eksempel er blevet tvangsfjernet af Københavns Kommune, og vil ministeren arbejde for at ændre gældende lovgivning, således at betalingsforpligtelsen følger beslutningskompetencen?»

Begrundelse

Efter gældende lovgivning er det således, at forældres fraflytningskommune er forpligtiget til at betale for den tvangsfjernelse af familiens børn, som den har besluttet, lige indtil tilflytterkommunen beslutter at hjemgive børnene, for eksempel ved barnets 18. år. Udgiften til denne betalingsforpligtelse forventes i 1996 at blive på ca. 110 mio. kr. for Københavns Kommune.

Svar (31/10 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg tror ikke, at der på den i spørgsmålet antydede måde spekuleres i økonomiske hensyn i sager om tvangsfjernelse af børn. Disse sager behandles efter min vurdering med stor alvor i kommunerne.

Hertil kommer, at selv om den kommune, der har beslutningskompetencen, ikke også har betalingsforpligtelsen, er en tvangsfjernelsessag en sag, der administrativt belaster kommunen.

Foruden de løbende beslutninger, som en sådan sag giver anledning til, herunder den jævnlige vurdering af planen for barnets ophold, skal sagen, hvis tvangsanbringelsen ønskes opretholdt ud over 1 år fra børn og unge-udvalgets beslutning, forelægges til en fornyet beslutning i udvalget.

De administrative udgifter ved en sådan sag, herunder til det løbende tilsyn med barnets forhold i anbringelsesstedet, skal opholdskommunen selv afholde.

Kompetencen til at hjemgive barnet tilkommer i øvrigt ikke kommunen suverænt. En opretholdelse af tvangsanbringelsen forudsætter som nævnt, at sagen forelægges børn og unge-udvalget, der består af 3 kommunalbestyrelsesmedlemmer, 1 dommer og 1 pædagogisk-psykologisk konsulent. Opretholdelse af en beslutning om tvangsanbringelse kræver, at mindst 4 af udvalgets 5 medlemmer stemmer for beslutningen. Såfremt dommeren ikke er

enig i den trufne beslutning, skal meddelelsen om udvalgets beslutning indeholde oplysning om dommerens afvigende opfattelse.

Endvidere har ankeinstanserne, dvs. Den Sociale Ankestyrelse og landsretten, kompetence til at hjemgive barnet, hvis betingelserne for at opretholde tvangsanbringelsen ikke er opfyldt.

Forældremyndighedsindehaveren har også selv mulighed for at begære barnet hjemgivet. Kan kommunen ikke imødekomme en begæring om hjemgivelse, skal sagen forelægges til afgørelse i børn og unge-udvalget.

Med hensyn til en ændring af den gældende lovgivning kan jeg henvise til, at det under Socialministeriet nedsatte Kontanthjælpsudvalg for øjeblikket foretager en gennemgang af opholdskommunereglerne. Udvalgets overvejelser om disse regler vil indgå i udformningen af den forventede nye lovgivning, der skal afløse bistandsloven.

Spm. nr. S 97

Til trafikministeren (13/10 95) af:

Jette Gottlieb (EL):

»Har danske myndigheder givet grønt lys for en uddybning af Flinterenden fra 7,4 m til 8,6 m i forbindelse med Øresundsbyggeriet, vil en øget uddybning af Flintereden i tilknytning til Øresundsbyggeriet få indvirkning på saltbalancen i Østersøen, og er det i givet fald i overensstemmelse med kravet om en miljømæssig nulløsning?«

Svar (23/10 95)

Trafikministeren (Jan Trøjborg):

Flinterenden ligger på svensk søterritorium, og det er således svenske myndigheder, der har kompetence til at meddele tilladelse til projektet på dette område.

I høringsrapporten »Miljø Øresundsforbindelsen – Supplerende Høring 1993«, oktober 1993, indgår opretning af Flinterenden som en af de alternative hovedvarianter i sammenligningen af regeringsaftalens projekt.

Siden indgik en uddybning af Flinterenden i det kompletterende materiale, som Øresundskonsortiet fremsendte til de to landes regeringer